

Tchang ook mijn bloedverwanten zijn, kan ik niet anders doen, dan den opvoeder van zijn kinderen daar ook toe te rekenen."

„Mevrouw," antwoordde Ming Wei, niet weinig verbaasd, „mag ik zoo onbescheiden zijn den naam van uw familie te vragen en in welke familie-betrekking gij staat tot mijn geëerden meester?"

„De naam van mijn familie," antwoordde de schoone vrouw, „is Ping, een oude familie uit de stad Tching Tou. Ik ben de dochter van een zekere Sië van Moun-Hiao, mijn naam is insgelijks Sië. Ik ben getrouwd geweest met een jongen man wiens naam Khang was. Door dit huwelijk werd ik lid van de familie van uw geëerden meester. Maar mijn man stierf kort na ons huwelijk. En ik heb deze eenzame plek uitgekozen om er den eersten tijd van mijn verlatenheid door te brengen."

Haar stem had een droomerigen klank, als het murmelend gezang van een beekje. En in haar wijze van spreken was een vreemde bekoring, zooals Ming Wei nooit te voren gehoord had. — Toen de jonge man hoorde, dat zij weduwe was, zou hij het zeker niet gewaagd hebben langer in haar gezelschap te blijven zonder een formeele uitnoodiging; en nadat hij een teugje had genomen van de geurige thee, die hem was aangeboden, stond hij op om afscheid te nemen. Maar Sië wilde hem niet zoo spoedig laten heengaan.

„Neen, mijn vriend," zeide zij, „blijf nog een poosje in mijn huis. Want als uw geerbiedigde meester ooit zou hooren, dat ge hier waart geweest, en dat ik u niet had behandeld als een geëerden gast, en u niet onthaald had, zooals ik hem zelf onthaald zou hebben, zou hij, dat weet ik zeker, zeer vertoornd zijn. Doe mij het genoegen en blijf hier het avondmaal gebruiken."

En zoo bleef Ming Wei en in zijn hart was hij innig verheugd. Want Sië scheen hem het mooiste en lieflijkste wezen, dat hij ooit had gekend, en hij voelde voor haar een liefde grooter zelfs, dan die hij voor zijn vader en moeder koesterde. — En onder het praten versmolten de lange avondschatuwen tot een diep paarse duisternis; het heldere citroengele licht van den zonsondergang vervaagde en de drie fonkelende sterren, de drie Raadgevers genoemd, omdat zij beslissen over leven en dood en het lot der menschen, openden hun koele oogen in den noordelijken hemel.

In het landhuis van Sië werden de veelkleurige lantarens aangestoken, de tafel werd gedekt voor het avondmaal en Ming Wei zette zich aan tafel op de plaats, die hem aangewezen werd. Maar behoefte aan spijs of drank gevoelde hij niet, hij kon slechts denken aan het schoone gelaat tegenover hem. Sië merkte op, dat hij nauwelijks proefde van de heerlijke spijzen die voor hem stonden, en nu bood ze haar jeugdigen gast wijn aan. Samen